

www.franciscaansbezinnen.be

Broosheid dragen

Franciscus en Clara
als kwetsbare heiligen

TAU - VASTENBEZINNING 2024

PASEN: ZONNELIED ALS VERRIJZENISLIED

800 jaar later zingen we het nog altijd: Franciscus' loflied op de Schepper, Franciscus' Zonnelied.

Op deze paasdag zou ik het graag noemen: het loflied van de geheelde mens.

Franciscus was doodziek, hij had een pijnlijke en ontmoedigende nacht achter de rug waarin hij de verzekering had ontvangen dat hij al thuis was in het Rijk Gods.

Hij is daar zo blij om dat hij zijn broeders bij elkaar roept en zegt: "op Hem te prijzen en mezelf te troosten en bemoedigen en ook tot stichting van anderen, wil ik een nieuwe lofzang op de Heer maken, een lofzang over zijn schepselen waarvan we iedere dag opnieuw gebruik maken en die we nodig hebben om in leven te blijven."

Hier zingt een geheelde mens. Het is een levenslang proces geweest van 'mijn lichaam is mijn ergste vijand' tot 'de Heer danken en loven om de schepping die ons geeft wat we nodig hebben.

Franciscus heeft geleerd dat hij niet arm moest worden maar fundamenteel arm en afhankelijk is. Wij zijn behoeftige, kwetsbare mensen, afhankelijk van de scheppende kracht van onze God.

Franciscus staat in zijn waarheid. Met de voeten op de grond. Een en al schepsel geworden met zijn broeder- en zuster schepselen.

Hij looft de Schepper om broeder zon. Wij hebben immers zijn licht en warmte nodig. Zoals wij de warmte en het licht van broeder vuur nodig hebben.

Wat zouden wij zijn zonder onze zuster moeder aarde die ons draagt en voedt met dank aan alle seizoenen die vruchtbaarheid geven.

Zuster maan en de sterren garanderen ons licht in de donkere nacht.

Franciscus looft de Schepper om mensen die elkaar vergeving schenken. Alleen de liefde van de Heer kan een mens tot vergeving brengen.

En Franciscus voegt toe: Geloofd zijt Gij , o Heer, door hen die ziekte en verdrukking dragen. Gelukkig die dat dragen in vrede want door U, Allerhoogste, zullen zij worden gekroond.

Franciscus heeft zijn kwetsbaarheid in het geschapen-zijn aanvaard, hij heeft zijn ziekte aanvaard.

Het maakt deel uit van zijn bestaan. Het hoort bij hem en verwijdert hem niet van de Allerhoogste.

In zijn loflied op de Schepper dankt hij zelfs voor zuster dood 'aan wie geen levend mens ontkomen kan'. Ook zuster dood hoort bij het leven en maakt deel uit van de schepping.

Franciscus is een nieuwe mens geworden. Hij heeft afscheid genomen van zijn zelf-ontworpen ideaal om in te gaan op e realiteit-zoals-die-is.

Hij heeft ervaren dat er in ons krachten van opstanding leven, ook al lopen ze via pijn, ontmoediging of onmacht. Opstanding is de zachte scheppingskracht van weerbaarheid, draagkracht, in Franciscus' taal: gehoorzaamheid en onderdanigheid aan de schepselen.

Wij kunnen opstaan uit wat op het eerste zicht uitzichtloos is, uit wat onze plannen door elkaar haalt en onze idealen verbrijzelt. Wij dragen allemaal scheppende krachten in ons om nieuwe mensen te worden, ook als we ziek zijn, ook als we sterven.

Laten we doen waarmee Franciscus zijn loflied op de Schepper besluit: Prijs en zegen mijn Heer, dank en dien Hem in grote nederigheid.

VERWEVENHEID EN VEERKRACHT

Jan is opgegroeid in een gezin van 10 kinderen. Intussen zijn reeds 3 broers en zijn geliefde zus gestorven. Tijdens corona moest hij helaas ook afscheid nemen van zijn dochter Anneleen die 42 jaar was en moeder is van twee kinderen. In zijn getuigenis deelt hij met ons wat hem veerkracht en moed geeft.

Hij verwijst naar de mooie tekst van Dietrich Bonhoeffer, *Als je van iemand houdt*.

Als je van iemand houdt
en je bent door de dood van elkaar gescheiden,
dan is er op de wereld niets en niemand,
die de leegte van de afwezigheid kan vullen.
Probeer het maar niet, want het zal je nooit lukken.
Aanvaard liever het gemis dat je is overkomen.
Dat klinkt hard, maar het is ook een grote troost,
want zolang de leegte werkelijk leeg blijft,
blijf je daardoor met elkaar verbonden.

Zeg niet: “God zal de leegte vullen”,
want – geloof me – dat doet Hij niet.
Integendeel: Hij houdt de leegte leeg
en helpt ons om zo de vroegere gemeenschap
met elkaar te bewaren, zij het ook in pijn.
Hoe mooier en rijker de herinneringen,
des te moeilijker is het afscheid.
Maar dankbaarheid zal de pijn der herinnering
veranderen in stille vreugde.

Hij houdt ook een pleidooi om niet zomaar los te laten maar anders vast te houden...

Daardoor kom ik eigenlijk naar een ander facet die mij sterkt. Ik heb het heel moeilijk met het woord ‘loslaten’... Nee, die geliefde broers en zus en mijn geliefde dochter en andere lieve mensen rondom mij heen, die kan ik zomaar niet loslaten... Nee, want als ik ze loslaat dan wil dat zeggen: ik laat ze vallen. Wie kan er nu een geliefde die jou zo nabij is, hoe kan je die persoon laten vallen? Dat doet niemand! Ik wil dat loslaten veranderen om het leren anders vast te houden. Die rouwarbeid moet ik dagelijks weer toepassen. De ene keer sterker dan de andere keer. Het is een eb en vloed beweging. Er kunnen momenten zijn dat de rouw en het verdriet en het gemis en de pijn heel diep komt, maar er kunnen momenten zijn dat het heel rustig wordt, dat ik mijn broosheid, mijn kwetsbaarheid aanvaard... Door wat te doen? Dat anders vasthouden verhef ik op een hoger niveau: ik open mijn handpalm om die geliefde mensen die in mijn halm liggen af en toe, wanneer dat het mij moeilijk gaat, te bekijken als een schat. Die schat die geeft mij net die stille vreugde, echte diepe, stille vreugde, zelfs in het gemis. In dat verheffen verweef ik het ook. Ik verweef al de facetten die zijn voorgekomen in mijn dagelijks leven, door niet los te laten maar wel los te maken, te ontrafelen. De koord, de verstrengeling van alles wat op mijn dag aankomt, ga ik heel zachtjes losmaken en die strengel van die koord ga ik verweven. Ik ga het verweven tot een mooi tapijt: van boven een mooi tapijt, onderaan de onderkant zie je alle verbindingen, alle verbindingen die ik, Jan, meemaak met lieve mensen rondom mij heen. Het is niet altijd eenvoudig.

VRAGEN TER INSPIRATIE

Heb ik een favoriet (strijd)lied dat ik beluister of zing om op kracht te komen?

Wat betekent verrijzenis en heling voor mij? Welke paaservaringen, hoe groot of klein ook, koester ik?

Wanneer voel ik me broeder- en zusterlijk verbonden met de hele schepping? Welk gevoel spreekt daaruit?

Wat heeft mij geraakt in de getuigenis van Jan? Wat klonk vertrouwd? Wat was voor mij moeilijk?

TAU - VASTENBEZINNING 2024

Tekst: Francine
Afbeeldingen: inwezig.be

Meer info op
www.franciscaansbezinnen.be

